

Stari Lužar je ležal pred hišo in gledal pod jasno nebo: le sedaj pa sedaj sta dva siva oblaka tam v daljavi vznemirila njegove stare oči. Kadar ju je pogledal, povetil je košate sive obrvi bolj na oči, nekaj zamrmral, zmajal z glavo in puhnil dvakrat zaporedoma dima v zrak. Kadil je tepko, katero je začel takoj zopet ogledovati. Z vidnim zadovoljstvom jo je opazoval dolgo

štirideset let. A sedaj! Nova cev je bila trdna, zato je z zadovoljnostjo gledal svojo tepko-okovanko. Gotovo je pri tem mislil zopet na sina in na njegovo nespametno ženitev, a molčal je in miril v mislih sam sebe, češ, stori, kakor hočeš, kakor si boš postlal, tako boš ležal. In prikimal si je. Poslušal je dolgočasno, enakomerno ropotanje ropotca, ki je bil narejen na vse štiri sape in je

Glavna vrata v Pekingu.

časa; pred nekaj dnevi ji je bil naredil novo cev iz orehove vejice, to je bilo ravno takrat, ko se je sprl s starejšim sinom zaradi ženitve. Da, da, prav takrat je bilo, ker je v jezi zgrizel staro cev, v jezi na sina, ker se mu ni ženil po volji in se mu še danes neče; in gorje tepki, ki je spremila že velik del njegovega življenja in mu je bila vselej najboljša prijateljica, gorje ji, ako bi bil imel še tiste zobe, ki jih je imel, ko je bil star

„Dom in svet“ 1900, št. 16.

tolkel ob koso. Nataknjen je bil na dolgem drogu in privezan na najvišjo jablano: njegovo ropotanje je bilo grozeče in nekako mrtvaško, a Lužarjeva ušesa so bila tega navajena in poleg svoje starosti ni občutil niti pri tistih počasnih udarcih na koso nič posebnega. In kadar je privel preko gorskih grebenov kak močnejši veter, začel je ropotec hitreje in močnejše s svojim drin, drin — drin, drin... In tedaj je starec vselej z